

[Maisted]

mia kr. i statskassen. For at få den nødvendige kapital tilbyder statsministeren et bedre afkast, end produktionserhvervene kan tilbyde, en højere rente og skattefri gevinster. Havde kapitalen med fordel kunnet investeres i betalingserhvervene, havde vi haft tilgang af arbejdskraft i stedet for en afgang, og vi havde ikke haft nogen arbejdsløse i dag. Når det ikke er gået sådan, skyldes det klart, at fremskridtspartiet ikke er stærkt nok.

Den propaganda, de socialistiske partier med held har ført imod dansk erhvervsliv, kommer klart til udtryk i statsministerens tale, når han siger, at hvor der skabes mulighed for en bedre indtjening, må den bruges til investeringer i arbejdspladser og ikke til øget forbrug for ejere og ledelse. Da statsministeren åbenbart ikke tænker på direktørerne i de sociale boligselskaber, tænker statsministeren på ejere og ledere i betalingsbalancerhvervene.

Det er en udtalelse, der er på linje med statsministerens udfald imod bankdirektørerne på SiDs kongres, og den er fuldstændig uden samfundsekonomisk indhold, fordi der er så få ejere og så få ledere. Udtalelsen tjener kun det formål at skjule for arbejderne, at statsministeren i første omgang sørger for at pleje kapitalens interesser ved at sælge statspapirer for 50 mia kr. til en høj rente og skattefri kursgevinster. Dette er selvfølgelig undergravende for den danske samfundsekonomi. Det er indlysende, at hvis arbejdere, ejere og ledere får mulighed for at producere danske varer med øget fortjeneste, betyder det flere arbejdspladser, flere penge til arbejderne, større afkast til kapitalen, der så foretrækker industrien, landbruget, fiskeriet fremfor statsobligationer og statspapirer, og hvad ellers statsministeren tilbyder.

På trods af stigende råvarepriser er det først og fremmest vor egen skyld, at vi er i vanskeligheder. Det er rigtigt, at prisen for råolie er steget, men det er ikke rigtigt, at denne varegruppe er steget mere end andre. Efter at regeringen har gennemført sit pris-talsfus, har det vist sig, at pristallet er steget hurtigere, end hvis oliepriserne havde været indeholdt i pristallet. Når statsministeren gør et stort nummer ud af prisstigningen på råolie i stedet for andre varegrupper, skyldes det, at regeringen har fundet et skatteobjekt, der kan give mange penge til den betrængte

statskasse. Olie- og benzinpriserne er rigeligt høje uden statens hjælp, og der er ikke nogen reel begrundelse for at lægge høje afgifter på disse varegrupper, for alle vil i dag med de prisstigninger, der alligevel har fundet sted, selvfølgelig spare.

I dag har man f. eks. en afgift på fyringsolie på omkring 700–800 kr. pr. 1000 liter. Det er en urimelig forringelse af borgernes mulighed for f. eks. at bruge disse penge til at isolere deres bolig eller finde andre muligheder for at aflaste den dyre olie. Det er ulogisk, at man oven på store prisstigninger lægger statsafgifter med den begrundelse, at man så vil fremme, at befolkningen sparer og isolerer. Priserne er rigeligt høje til, at man vil gennemføre fornuftige besparelser, og havde man de penge, staten nu har inddraget til den bundløse statskasse, ville disse midler med god grund have været anvendt til at isolere boligerne. Men regeringens energipolitik har som hovedmål at øge statsstyringen af det danske samfund og ikke at skaffe den billigst mulige energi til den danske forbruger.

På intet tidspunkt har denne regering klart kunnet vise befolkningen, at dens energipolitik havde til formål at skaffe den billigst mulige form for energi for den danske forbruger. Regeringen indlader sig endog på sørøveventyr over for DUC. Det er klart, at her har man en taknemlig sag. Hvem vil ikke gerne tjene på olien ude i Nordsøen på bekostning af A. P. Møller? Det er noget, enhver kan forstå. At det så dækker over en uanstændig behandling af en erhvervs virksomhed, tales der ikke meget om. Der kommer med trusler om, at hvis A. P. Møller ikke vil være med til det, regeringen har lagt frem, så vil den anvende miljølovgivning, arbejdsmiljølovgivning og andre tiltag for at tvinge A. P. Møller til at gøre, som regeringen siger. Men på intet tidspunkt er der ført et klart bevis for, at hvis staten går ind i dette eksperiment og ofrer 3–4 mia kr., så betyder det, at den danske forbruger får billigere produkter. Der er kun tale om, at man ønsker at nationalisere en del af dansk erhvervsliv.

Man skal også fremme den kollektive trafik, uanset hvad det koster, og uanset om automobilbranchen bliver ødelagt. Heller ikke her har man ført klart bevis for, at man vil opnå energibesparelser i den størrelsesor-